

AŤ ŽIJÍ! AUTA

PETR ČEPEK

Pohádky z Brzdína

Petr Čepek
AŤ ŽIJÍ AUTA!
Pohádky z Brzdína

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozмноžována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Text © Petr Čepek, 2020
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2020
Cover & Illustrations © Alena Schulz, 2020

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-806-2

V jedné velké zemi, kde žijí samá auta, se kdysi dávno vypravil parní automobil Leopold na výlet. Ze své malé dřevěné garáže v městečku Motorov zamířil přes vesnici Lehký Plyn a pak za sebou ponechal i maličkou osadu Spojkovice. Na počátku cesty často potkával ochočené semaforey, kde se červená střídala s oranžovou a zelenou, ale poblíž Spojkovic pestrobarevná světla vymizela. Tu a tam zahlédl planě rostoucí semaforey, které svítily jenom zeleně. Vyježděná cesta se ztratila a Leopoldovi skřípal pod koly větrem uhlazený písek. Odvážně jel dál, až se dostal do míst, kam dosud nevjela žádná pneumatika. Potom se mu do cesty postavily kopce, ale Leopolda nezastavily. Když se dokodrcal vzhůru na návrší, rozprostřela se před ním nádherná krajina. Hleděl na zelené louky se spoustou květin a stromů, protnuté vesele kloko-tající říčkou. Leopold se rozhodl, že právě tady, na báječném plácku těsně u řeky, si postaví pořádnou bílou garáž z kvalitních cihel a se střechou z pálených tašek. Náhle spatřil, že z druhé strany k vybranému plácku chvátá jiný

automobil! Leopold okamžitě zvýšil rychlost, jenomže přesně totéž udělal neznámý vůz. Tehdy platilo pravidlo: „Kdo dřív přijde, ten dřív mele, prima plácek si zabere.“ Obě auta se k sobě rychle přibližovala a najednou překvapený Leopold zjistil, že proti němu jede nádherná parní limuzína. Galantně tedy přibrzdil, aby dal neznámé krásce přednost. Také limuzína šlápla na brzdou. Jenomže obě auta byla tak rozjetá, že do sebe trošičku narazila a dala si velikánskou pusou. Takhle zvláště se Leopold seznámil s limuzínou Leontýnou. Hned se dohodli, že na plácku u řeky postaví velkou dvojgaráž, ve které budou bydlet spolu. A protože při svém prvním políbení oba usilovně brzdili, nazvali to kouzelné místo Brzdín.

O STRAŠIDELNÉ GARÁŽI A STATEČNÉ BUGINĚ

Od prvního setkání Leopolda s Leontýnou uplynulo v říčce u jejich bílé garáže mnoho vody. Z městečka Motorova se stalo velkoměsto a vesnice Lehký Plyn i Spojkovice nabobtnaly v bohatá města. Změnila se také poklidná samota Brzdín, která postupně vyrostla do malebné vísky se spoustou překrásných garáží. Některé byly malé, jiné větší, avšak nejprostornější brzdínskou stavbou zůstávala běloskvoucí cihlová dvojgaráž se střechou z červených pálených tašek těsně u řeky, postavená kdysi Leopoldem s Leontýnou, kteří chtěli mít spoustu malých autíček. Proto společně postavili velikou bílou garáž, aby se do ní všechna malá autíčka vešla. Jenomže nakonec Leontýna s Leopoldem vychovali pouze jeden mikrobus, který se brzy odstěhoval do Motorova. Když později překrásná velká stavba u řeky úplně osiřela, našlo se mnoho aut, která v ní toužila bydlet. Jenomže nikdo tam dlouho nevydržel. Každému, kdo v bílé garáži zaparkoval, se velice brzy přihodilo něco nemilého. Protože všechna auta opouštěla garáž s rozklepanou kapotou a děsem ve světlo-metech, začalo se jí říkat

Strašidelná. Potom v ní zaparkoval odvážný popelářský vůz Pepan, který se ničeho nebál. Jenomže byl obrovský nepořádník! Když se mu rozbila houkačka, vůbec ji nenechal opravit, a když v dílně rozsypal hřebíky, klidně je nechal ležet na podlaze. Pak dostal v noci velkou žízeň a jel potmě do dílny pro kanystr s benzínem. Najednou ucítil píchnutí v přední pneumatice. Leknutím poposkočil, a v tu chvíli mu projel hřebík také zadní gumou. Pffffffff! Z obou propíchnutých pneumatik se rázem hrnul ven všechny vzduch. Jak tak Pepan po garáži zmatečně poskakoval z kola na kolo, špičaté hřebíky mu zničily zbývající pneumatiky.

Rázem měl prázdná všechna čtyři kola, a protože jeho houkačka byla rozbitá, nemohl ani zatroubit o pomoc. Zůstal trčet v dílně, dokud jej ráno nezachránil poštovní vůz. Popelářský vůz Pepan byl přesvědčený, že jeho noční útrapy zavinila Strašidelná garáž. Prohlásil, že zde nezůstane ani za zlatý výfuk, a raději se přestěhoval jinam. Obávaná bílá garáž opět osaměla a možná by zůstala prázdná napořád, kdyby se o ní nedoslechla jedna sympatická fialová bugina.

Kždému autu se občas přihodí, že se mu nic nedaří. Například v zimě postaví ze sněhu překrásný traktor, ale najednou vykoukne z mraků sluníčko a hřeje tak silně, že sněhový traktor úplně roztaje. Nebo jiné auto vyjede nádherně načančané z myčky, a hned na první křižovatce těsně před ním prudce zabrzdí popelářský vůz, který svým páchnoucím nákladem to vzorně umyté auto celé zasype. O takových automobilech se říká, že mají smůlu. Některé vozy mají smůlu občas, jiným naopak ztrpčuje život často. Mezi taková hodně smůlovatá auta patřila jedna fialová bugina z Motorova. Tu úplně první a zároveň největší smůlu měla v tom, že její táta kombík neustále jezdil po nej-různějších zemích, kde prodával volanty. Čas od času se vrátil domů, ale jeho návštěvy byly čím dál vzácnější, až se zatoulal tak daleko, že se domů nevrátil. Před svým zmizením ještě kombík stačil svou dceru buginu pojmenovat, což byla její druhá velká smůla. Protože jí dal jména Brigita Gina Lola a ona kvůli tomu sklízela v autoškolce posměch od hloupých spolužáků. Hned

po škole se bugina rozhodla, že bude používat pouze jedno z trojice svých jmen. Nejdříve to zkusila se jménem Lola. V té době byla brankářkou fotbalového týmu města Motorov, a proto si na zadní část karosérie namalovala heslo: „Kdo má v družstvu Lolu, nebojí se gólu.“ Lola chytala moc šikovně, jenomže zlobivá smůla ji neustále pronásledovala. Třeba se k ní kutálel balón, ale těsně před brankou najednou vystrčil ze země krtek a čumákem změnil směr míče tak nešťastně, že z toho byl gól. Jindy krásně vyrazila prudkou střelou, avšak míč dopadl na anténu spoluhráče a od ní se odpéroval přímo do branky. Hloupých gólů zaviněných smůlou rychle přibývalo, takže se bugina raději rozhodla pro

změnu jména i práce. Přelakovala na své kapotě původní nápis novým heslem: „Fialové Brigitě svěřte náklad určitě!“ a začala vozit kanystry benzínu do vysokohorských garáží. Skvěle vyjížděla vysokánské strmé hory, beze strachu sjížděla prudké zpáteční cesty. Jenomže potměšilá smůla ji neopustila ani tentokrát. Bugina mnohokrát uvízla v dopravní zácpě, o špičatý kámen si prorazila pneumatiku, musela čelit nenadálým krupobitím, zákeřným lavinám, a dokonce také jednomu zemětřesení. Když už to někdy vypadalo, že doveze náklad včas, vyjelo jí přímo pod kola z křoví lesní vozítko a kvůli srážce se bugina opět zdržela. Prostě ať se pustila do čehokoli, pokaždé kvůli zatrolené smůle končila její práce neúspěchem. Bugina smutně jezdila Motorovem a uvažovala o tom, že je snad prokletá. Nakonec ji napadlo zkusit štěstí v nějaké malé vesnici. Zvědavě pročítala nabídky volných garáží po celém kraji, ale na žádnou neměla dost oktanů, což byly peníze, kterými se platilo ve světě aut.

Až jednou se fialová bugina doslechla, že může koupit velice levnou velkou garáž ve vesničce jménem Brzdín. Bez meškání se tam vypravila, a protože ji nabízená bílá dvojgaráž s velkým dvorem doslova nadchla, moc ráda se do ní nastěhovala. Hned první noc se bugině zdál zvláštní sen, ve kterém ji navštívili dva duchové. Vypadali trochu jako velmi stará parní auta, kola se jim vznášela vysoko nad podlahou, mrkali blinkry, kmitali stěrači a příšerně pištěli houkačkami. Snažili se buginu vyděsit, ale ta se jich nezalekla, ani když do ní strkali předním blatníkem.

„Hele, nechcete už toho strašení nechat?“ zeptala se jich v tom snu fialová bugina.

„To tedy nenecháme,“ prohlásil větší z duchů.

„Ty se nás nebojíš?“ zajímal se ten menší.

„Proč bych se vás měla bát? Vždyť se chováte jako praštění dopravní značkou,“ namítla bugina.

„Jenomže my tě musíme děsit, abys co nejdřív odjela pryč. Hů, hů, hů, tů, tů, tů!“ dvojhlasně pokračovali ve strašení duchové.

„A proč tolik chcete, abych odjela? Mně se tady náhodou líbí,“ nenechala se vylekat bugina.

„Tuhle garáž jsme nestavěli proto, aby tady bydlelo jenom jedno auto. Tady mělo být hodně autíček. A ty zde parkuješ úplně sama,“ vysvětlili jí smutně duchové. „Proto tě musíme ve snu strašit. Každou noc. S tím se nedá nic dělat,“ dodal větší duch.

Fialová bugina chvíli přemýšlela a potom se ve snu ťukla do čelního skla. „Tak co kdybych tady otevřela autoškolku, kde budu učit autíčka?“

„Můžeš to zkusit,“ nebránili se duchové. „Nás už to strašení stejně nebaví. Otevři tedy školku a uvidíme.“

Je dobře známo, že autům se zdají sny celou noc, ale když se ráno probudí, pamatují si z dlouhatánských snů pouhé kousíčky nebo vůbec nic. Například fialová bugina si po probuzení vzpomněla jenom na slova: „Otevři tedy školku a uvidíme.“ Vypadalo to jako docela dobrý nápad. Sympatická nebojácná bugina si opět přemalovala zadní část karosérie, tentokrát napsal: „Bugina Gina, školka začíná!“ a otevřela autoškolku. Díky tomu začala velká bílá dvojgaráž těsně u brzdínské říčky konečně sloužit tomu, nač ji kdysi před mnoha lety Leopold s Leontýnou postavili. Všechny rodiny v Brzdíně byly Gině moc vděčné, protože už nebylo nutno vozit malá autíčka do autoškolky ve vzdálených Spojkovicích, kam vedla ošklivá klikatá cesta skrz hluboký les. Vlastně to bylo nyní poprvé, kdy bugina Gina měla ničím nezkalený úspěch. Poprvé porazila smolnou nepřízeň osudu, která jí dosud neustále ztrpčovala život. Když se sousedé podívovali, že se její autoškolce ve Strašidelné garáži úžasně daří, bugina se smála od blinkru k blinkru. Každému ochotně vysvětlila, že strašidelné prokletí garáže se srazilo s její proklatou smůlou a společně někam odlétly pryč. Samozřejmě to však bylo hlavně tím, že pokud se šikovné auto nenechá odradit neúspěchy, jednou se mu určitě něco báječného podaří. Fialová bugina Gina určitě šikovná byla. A co ty? Podařilo se ti někdy vyzrát nad zlobivou smůlou?

O ZAMILOVANÉM PŘÍVĚSU PATRIKOVÍ

Kromě nejrůznějších motorových vozidel garážoval v Brzdíně také přívěs Patrik. Pracoval ve stavební firmě jako závozník věčně zaprášené sklápěčky jménem Kačka, která pro něho každé ráno přijížděla k jeho garáži a po práci jej přivázela nazpět. Doma si Patrik vystačil sám, ale pokud potřeboval kamkoliv dojet, musel o pomoc požádat některé z ochotných brzdínských aut, které ho připojilo za sebe a odtáhlo. Takový je úděl všech přívěsů. Většinu volného času proto Patrik zůstával raději doma, takže postupně získal pověst samotáře. Někdy ho napadlo, že by mohl svou garáž upravit, aby se v ní cítil příjemněji. Neustále to však odkládal. Nebyl ani trochu líný, jen neměl vůbec žádnou představu, jak by měla jeho garáž vypadat. Zvenčí působil Patrikův domov docela pěkně. Zejména zásluhou houževnaté popínavé růže, která hustě obrostla zdi i střechu. Uvnitř však garáž připomínala skladiště zrezivělých předmětů a nic nenasvědčovalo tomu, že by se na tom mělo něco měnit. Avšak stačily pouhé dvě věty, pronesené krásnou učitelkou buginou Ginou, a začaly se dít fantastické věci! Ty vskutku kouzelné věty řekla učitelka Gina žákům autoškolky, když pěkně v koloně pomalu popojížděli okolo Patrikovy garáže: „Podívejte se, milá autíčka, na Patrikově střeše kvete nádherná růže, úplně jako na dokonalých garážích v království Velká Baterie. Určitě bude jeho garáž stejně překrásná také zevnitř!“

Patrik právě něco doma kutil a obdivná slova zaslechl. Potěšila ho zejména proto, že je vyslovila zrovna bugina Gina. Ta se Patrikovi velice líbila a moc rád by s ní

jezdil na společné výlety. Hned začal přemýšlet, jak asi vypadají vnitřky garáží ostrovního království Velká Baterie. Když si je Patrik našel na počítači, málem mu jejich nádhera vyrazila vzduch z obou pneumatik. Rozhlédl se kolem sebe po zanedbané místnosti a slíbil si, že kvůli sympatické fialové bugině vylepší svůj domov tak, aby předčil nejkrásnější garáže Velké Baterie. Nejprve koupil dlouhé modré saténové závěsy, které pověsil bohatě našasené do oken garáže, aby žádné zvědavé auto nevidělo dovnitř. Potom strhal ze stěn odpudivě zažloutlé tapety a celou místnost vymaloval světlefialovou barvou, které se říká lila. Patrik byl sám překvapen, jak jeho domov rázem prokoukl. A to byl teprve začátek! Z garáže postupně zmizelo všechno haraburdí, které nahradil moderní stylový nábytek. Většinu práce zvládl Patrik sám, přestože měl jen dvě kola a chyběl mu motor. Pouze pokud potřeboval pro něco dojet do obchodu, pomáhala mu věčně zaprášená sklápěčka Kačka. Ale ani té Patrik neprozradil, co doma vytváří. Často si představoval, jak nádhernou učitelku Ginu pozve k sobě domů a ona pozvání přijme, aby se přesvědčila, že to u něho vypadá přesně jako v nejkrásnějších garážích Velké Baterie. On s ní projede celou místnost, všechno jí ukáže a bude se při tom samozřejmě tvářit, že v této nádheře parkuje odjakživa. Garáž byla už dávno hotová, ale přívěs Patrik dlouho nenacházel odvahu krásnou učitelku oslovit. Tak šel den za dnem, týden za týdnem, měsíc za měsícem, až jednou nečekaně kdosi zacinkal na zvonek Patrikovy nádherné garáže. Byl

to nejnámější obyvatel Brzdína, slavný oranžový závodník Bengál, který Patrika pozval na slavnost, konanou na hlavním brzdínském parkovišti. Přívěs Patrik pozvání velmi rád přijal, jenomže když ho Bengál ochotně odtáhl až na parkoviště, ukázalo se, že jde o oslavu svatby tohoto světoznámého závodního vozu s učitelkou Ginou! Patrik zesmutněl. Jeho kouzelný sen se rozplynul jako pára nad chladičem. Současně si také uvědomil, že kdyby s oslovením krásné buginy tolik neotálel, možná by dnes byl šťastným ženichem on. Aby zahnal žal, bavil se co nejvíce se sklápěčkou Kačkou. Uvědomil si, že ji zatím vídal pouze v práci, pokaždé ušpiněnou od písku, hlíny a bahna. Dnes ráno však sklápěčka navštívila myčku a rázem z ní byla krasavice. Když po oslavě sklápěčka odtahovala Patrika domů, přestal před ní dělat tajnosti a ukázal jí svou garáž zevnitř. Sklápěčku Kačku to velice překvapilo. Dosud znala Patrika jako samotářský přívěs a jeho garáž si představovala docela jinak. Očekávala na stěnách staré zažloutlé tapety a všude dokola spoustu rezavého harampádí. Pod dojmem nádherné garáže se sklápěčka začala na Patrika dívat úplně jinými světly. Není proto divu, že ti dva brzy spolu jezdili nejen do práce, ale také na dlouhé výlety do okolí Brzdína. A jak jsi na tom ty? Už se ti někdy podařilo překrásně uklidit své věci?

